

Dr hab. Monika Kostrzewa, prof. UAM
Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu
Wydział Pedagogiczno-Artystyczny w Kaliszu
ul. Nowy Swiat 28-30
Pracownia Sztuk Projektowych
e-mail: mkostrze@amu.edu.pl

Kalisz 09.01.2021

**Recenzja
rozprawy doktorskiej
pani mgr Klaudii Markiewicz**

**sporządzona w związku z postępowaniem doktorskim wszczętym w dziedzinie sztuk
plastycznych w dyscyplinie artystycznej sztuki projektowe, uchwałą nr 62/2018/19 Rady
Wydziału Tkaniny i Ubioru Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego
w Łodzi z dnia 28.03.2019 r., procedowanym przez Akademię Sztuk Pięknych
im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi**

**Temat: Rola mediów społecznościowych w procesie projektowania odzieży. Autorska
kolekcja ubioru**

Promotor pracy: prof. dr hab. Barbara Hanuszkiewicz

Podstawa prawna recenzji

Recenzja sporządzona w związku z postępowaniem o nadanie stopnia naukowego doktora w dziedzinie sztuki plastyczne w dyscyplinie sztuki projektowe, na podstawie decyzji podjętej przez Radę ds. stopni Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi z dnia 27 października 2021 r. o wyborze recenzentów. Podstawę sporządzenia recenzji stanowi pismo z dnia 9 listopada 2021 r., wystosowane przez Przewodniczącą Rady ds. stopni dr hab. Małgorzatę Dobrzyniecką-Kojder, prof. ASP w Łodzi, w sprawie zlecenia opracowania recenzji pracy doktorskiej pani mgr Klaudii Markiewicz, napisanej pod kierunkiem prof. dr hab. Barbary Hanuszkiewicz na Wydziale Tkaniny i Ubioru Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi – zgodnie z § 6 pkt 1 i pkt 2 Rozporządzenia Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 19 stycznia 2018 r. w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodzie doktorskim, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora (Dz.U. z 2018 poz. 261), w związku z art. 179 ust. 2, ust. 3 pkt 2) lit. B) ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce.

Uwagi wstępne

Recenzja powstała na podstawie przesłanej dokumentacji (w formie papierowej i elektronicznej) zawierającej:

- Pismo sporządzone przez dr hab. Małgorzatę Dobrzyniecką-Kojder, prof. ASP w Łodzi, Przewodniczącą Rady ds. Stopni Akademii Sztuk Pięknych im. Wł. Strzemińskiego w Łodzi, informujące o zleceniu, oraz umowę.
- Egzemplarz rozprawy doktorskiej *Rola mediów społecznościowych w procesie projektowania odzieży. Autorska kolekcja ubioru*. Forma ilustrowanej książki w oprawie twardej, formatu A4, o objętości 552 stron tekstu, połączonego z dokumentacją fotograficzną pracy artystycznej.
- Nośnik cyfrowy z pracą doktorską.

Podstawowe informacje o Kandydatce

Pani Klaudia Markiewicz jest absolwentką studiów magisterskich na Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi na Wydziale Tkaniny i Ubioru oraz studentką Doktoranckich Studiów Środowiskowych realizowanych na tej uczelni. Wspecjalizowana w zakresie projektowania odzieży damskiej i ubioru dzianego, bardzo aktywnie rozwija własne umiejętności projektowe, zwiększając zdobywane na uczelni wysokie kwalifikacje zawodowe. Tworzy autorską modę pod marką „Klaudia Markiewicz”, która charakteryzuje się łączeniem innowacyjnych technik z tradycyjnymi metodami wytwórstwa ubioru. Czerpiąc z bogatych źródeł inspiracji, dokonuje ich interpretacji, transponując na język komunikatów ze sfery mody, co można zauważyć w stworzonych przez nią dotychczas pięciu autorskich kolekcjach. Jest również, co warto nadmienić, autorką wzorów nowego państwowego umundurowania dla Służby Więziennej. Stypendystka Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego za wybitne osiągnięcia artystyczne oraz twórczyni doceniona stypendium Marszałka Województwa Łódzkiego. Laureatka konkursu dla projektantów Fashion Bloc Design Competition oraz finalistka New York Fashion Week 2016 – Design Competition. Uczestniczka bardzo prestiżowych pokazów mody odbywających się w 13 krajach świata. W 2017 roku p. Klaudia Markiewicz została uhonorowana przez prezydenta hrabstwa Brooklyn w stanie Nowy York oficjalnym wyróżnieniem za wkład w rozwój kultury regionu. Wśród kolekcji autorstwa Doktorantki należy wymienić „Ironic”, „Black Lodge”, „Villains”, „After Age”, „Contact”.

Istotne jest podkreślenie, że twórczość p. Klaudii Markiewicz jest doceniana i znana w świecie mody. Umiejętności projektowe oraz owocna współpraca Autorki z instytucjami kultury, środowiskiem artystycznym i medialnym na świecie pozwoliły zaistnieć na takich imprezach, jak Milan Fashion Week, Salone del Mobile w Mediolanie, Berlin Fashion Week, New York Fashion Week Brooklin, Vancouver Fashion Week, Kazakhstan Fashion Week, czy na Belarus Fashion Week. Kolekcje p. Klaudii Markiewicz są dobrze znane w środowisku fanów awangardowej

mody młodzieżowej, i nie tylko. Doceniane na arenie międzynarodowej realizacji mają swoje publikacje w czasopismach branżowych i mediach społecznościowych, co niewątpliwie pokazuje znajomość potrzeb współczesnego odbiorcy mody. Doktorantka dzieli się również swoją wiedzą na płaszczyźnie dydaktycznej, prowadzi warsztaty i działania projektowe, głównie w Akademii Sztuk Pięknych w Łodzi. Analizowany dorobek artystyczny i zawodowy Doktorantki dowodzi, że mamy do czynienia z dobrze ukształtowaną osobowością twórczą i świadomą swoich umiejętności projektantką młodego pokolenia.

RECENZJA

Temat: Rola mediów społecznościowych w procesie projektowania odzieży. Autorska kolekcja ubioru

„Dzisiaj, po przeszło stu latach panowania techniki elektrycznej, przedłużyliśmy nasz ośrodkowy układ nerwowy, obejmując nim świat, obalając czas i przestrzeń na całej planecie. Szybko zbliżamy się do końcowej fazy przedłużeń człowieka – do technicznej symulacji świadomości, kiedy to twórczy proces poznania zostanie zbiorowo rozszerzony na całą ludzką społeczność, podobnie jak już wcześniej przedłużyliśmy nasze zmysły i nerwy przez różne rodzaje mediów”¹. Cytat ten pochodzący z książki „Zrozumieć media”, autorstwa McLuhana, nawiązuje do nieustannie rozszerzającej się roli mediów i ich wpływu na efekt dialogu człowieka z wirtualną przestrzenią internetową. Ten aspekt zdecydowała się uwzględnić i wykorzystać w swojej pracy Autorka recenzowanej rozprawy. We wstępie możemy przeczytać: „Konsolidacja mediów w wirtualnym świecie stanowi ucieleśnienie przewidywań McLuhana, który twierdził, iż wzbogacanie mediów w potencjał technologii informacyjnych wyzwoli potężne moce podobne tym, jakie uzyskuje się w przypadku rozszczepienia jądra atomu lub syntezy jądrowej”. Twierdzi, że w kontekście tak szybko zmieniającego się świata, *social media* zdominują wszystkie inne media i staną się głównym sposobem komunikacji, co stara się empirycznie sprawdzić i udowodnić, prowadząc badania w dziedzinie projektowania ubiorów. Z dużym zainteresowaniem sięgnęłam więc po pracę doktorską pani Klaudii Markiewicz.

Przedstawiona do recenzji praca została starannie przygotowana. Drukowany egzemplarz dzieła, na który składa się dysertacja oraz dokumentacja fotograficzna artystycznej kolekcji ubiorów, ma bardzo dobrze zaprojektowaną graficznie formę książki wykonanej w technice druku cyfrowego. Publikacja w sposób przystępny i klarowny umożliwia szczegółowe zapoznanie się z jej treścią. Okładka wykorzystuje kolorystykę i autorski motyw graficzny obecny w nadrukach elementów tekstylnych kolekcji artystycznej. Rozprawa o objętości 552 stron zawiera wstęp i 13 rozdziałów,

¹ H. M. McLuhan. *Zrozumieć media. Przedłużenia człowieka*. Wydawnictwa Naukowo-Techniczne, Warszawa 2004, s. 209.

które zawierają istotne w teoretycznych rozważaniach podrozdziały poświęcone odpowiednio dogłębnej analizie tematu zgodnego z tytułem i podjętym wyzwaniem projektowym. W rozdziałach 11, 12 i 13 znalazły się wyniki badania głównego, dotyczącego powstałej w procesie projektowania kolekcji autorskiej oraz jej opis i dokumentacja. Dysertacja zawiera także podsumowanie, bibliografię, spis ilustracji oraz wymaganą wersję angielską. Układ pracy, struktura podziału treści, kolejności rozdziałów i kompletność też jest zasadna. Praca potwierdzona została przeprowadzonym wieloaspektowym i kilkuetapowym badaniem na temat roli mediów społecznościowych w procesie projektowania ubioru. Konstrukcja pracy w swej czytelności i uporządkowaniu podejmowanych zagadnień i treści jest właściwa i zawiera szeroki zakres eksploracji tematycznych. Prezentuje odkrywanie współczesnych sposobów na tworzenie mody w kontekście nowych możliwości, szans i tendencji rozwoju. W części pisemnej Autorka w szeroki sposób porusza kluczowe zagadnienia związane z tematem mody rozpatrywanej w wielu jej kontekstach i przestrzeniach społecznych, etycznych oraz systemowych. Zwraca uwagę na różnego typu zagrożenia i kryzysy pokoleniowe w projektowaniu odzieży, ściśle wiążąc motyw wyboru z problematyką pracy.

Zarówno szata graficzna, jak i sposób dokumentacji zdjęciowej dzieła artystycznego, zaprezentowanego w formie lookbooka kolekcji i zdjęć wrażeniowych, wskazują na dużą świadomość Autorki w kwestii dokumentacji działań twórczych w sztukach wizualnych i proponowanej mody, jako ważnego elementu współczesnej kultury. Całość przygotowanej do recenzji pracy zawiera kompletny i rzetelny zbiór niezbędnej wiedzy zaczerpniętej ze źródeł naukowych i internetowych. Autorka powołuje się, w poprawnie zastosowanych przypisach, na materiały pochodzące z 33 wskazanych w bibliografii źródeł naukowych i 84 źródeł internetowych, dokonując z ich udziałem interesujących rozważań i analiz twórczych. Umiejętne dysponowanie zgromadzoną bazą naukową i płynny dialog z tekstem sprzyja określeniu i rozwijaniu głównych założeń pracy. Realizowanie poszczególnych punktów tematycznych oraz wyciąganie konstruktywnych wniosków pozwala traktować dzieło jako poprawną pracę naukową z dziedziny sztuki.

Uważna lektura opracowania teoretycznego i analiza przedstawionej do recenzji artystycznej kolekcji ubiorów utwierdza mnie w przekonaniu, że funkcjonując w kulturze współczesnej i współtworząc ją, jesteśmy świadkami rewolucyjnych zmian zachodzących z udziałem mediów społecznościowych i ustępujących im nieco mediów przemysłowych. Możliwości komunikacji między użytkownikami, a także poczucie wzajemnej relacji między marką a odbiorcą są obecnie coraz częściej stosowanym narzędziem do tworzenia nowych form sieciowej interakcji i wywierania wzajemnych wpływów. Wie o tym dobrze Doktorantka, gdyż podjęty przez nią temat, w moim mniemaniu, został bardzo dobrze opracowany, a jego wątki właściwie zaplanowane i interesująco przeprowadzone w procesie tworzenia pracy badawczej z zakresu sztuki.

Celem pracy artystycznej jest sprawdzenie w sposób empiryczny nowego modelu projektowania, który, według Autorki, może w przyszłości zastąpić klasyczny, dobrze znany sposób tworzenia

ubrań. Doktorantka zamierza odejść od przyjętej do tej pory postawy projektanta modyktatora. Powzięła więc plan przygotowania kolekcji ubiorów wspólnie z grupą odbiorców, wykorzystując w tym celu media społecznościowe jako główne narzędzie w procesie projektowania, co w dobie internetu jest niewątpliwie ułatwione. W rozdziale jedenastym pracy możemy przeczytać: „Moim celem jest stworzenie kolekcji idącej za współczesnymi potrzebami klientów, w której projekty mają stanowić bezpośrednią odpowiedź na preferencje i pojawiające się potrzeby. W tym celu wymagany jest stały kontakt z odbiorcami, wejście z nimi w interakcje i poznanie ich oczekiwań.” Autorka ma świadomość intensywnych zmian w modzie i nowych tendencji współczesnego rynku dóbr konsumpcyjnych. Za pomocą zaproponowanej metody, skracając dystans komunikacyjny między projektantem a konsumentem, podjęła próbę szczegółowego zbadania tych preferencji podczas wspólnej pracy nad kolekcją.

Zygmunt Bauman, jeden z najpopularniejszych współczesnych filozofów i socjologów, w publikacji „Płynne życie”, trafnie charakteryzuje nasz byt i współczesną kulturę, twierdząc, że *płynne życie* pełne jest niepewności, przeżywanej w warunkach ciągłego niepokoju, lęku, by nadążyć za biegiem wydarzeń, by nie obarczyć się posiadaniem czegoś, co nie budzi już żądz posiadania, a wszystkie sposoby radzenia sobie z szeregiem tzw. nowych otwarć i nowych początków są wyjątkowo cenne. Naprzeciw tym wyzwaniom współczesności próbuje wyjść ze swoją koncepcją Doktorantka. Posiłkując się uzyskanym feedbackiem od wybranej grupy społecznej zgromadzonej na profilu Instagrama, stara się zaprojektować stroje trafiające w tzw. punkt zapotrzebowań modowych po to, aby deklarując tworzenie wspólnego dzieła, nie obarczać siebie ani odbiorcy posiadaniem rzeczy zbędnych. Autorka, wybierając temat pracy doktorskiej, świadomie decyduje się na przedstawienie roli mediów społecznościowych w autorskim projektowaniu, zawężając obszar swoich poszukiwań twórczych do konkretnych sugestii followersów, z którymi prowadzi dialog wirtualny. Przyznaje jednak, że tego typu forma projektowania jest dla niej całkiem nowym doświadczeniem.

W dyscyplinach projektowych pozyskiwanie informacji zwrotnej, czyli wspomnianego wcześniej feedbacku, jest od dawna wykorzystywanym na różnych płaszczyznach i etapach wzorniczych, a często wręcz niezbędnym elementem działań w procesie przedwdrozeniowym. Mając jednak na uwadze, że mamy do czynienia z modelem tworzenia artystycznej kolekcji unikatowej typu *haute couture*, gdzie konfrontacja zwykle oparta jest na relacji kreator – indywidualny odbiorca, rozszerzenie zakresu działań projektowych o nowe formy badania potrzeb większej grupy jest ciekawym wyzwaniem. Czynny udział odbiorców w kształtowaniu ostatecznej formy dzieła, co zastosowała w swojej pracy Autorka, możemy tu traktować jako koncepcję zgodną z założeniami *sztuki partycypacyjnej*, czyli sztuki zaangażowanej społecznie, nawiązującej do strategii, przez którą ludzie stają się twórczym dziełem artystycznym. Autorkę interesuje funkcjonowanie w systemie bezpośredniej relacji na płaszczyźnie projektant – kolekcja – odbiorca i tworzenie dzieła o charakterze otwartym. Koncepcja takiego dzieła znajduje podstawy w cytowanej przez Doktorantkę teorii Umberta Eco, który opisuje dzieło sztuki jako „przedmiot z jednej strony tak skomponowany przez autora, aby każdy odbiorca mógł (poprzez reakcje własnej

wrażliwości i inteligencji na konfiguracje płynących od tego przedmiotu bodźców) odtworzyć sobie oryginalny jego kształt, stworzony w wyobraźni twórcy”.

Z rozważań teoretycznych wynika również, że Doktorantce bliskie są design społecznie zaangażowany oraz założenia koncepcji *design thinking*, które otwierają się na różne formy i metody pozyskiwania informacji oraz komunikowania się. Dobre podstawy wiedzy projektowej znajdują swoją konsekwencję w dalszych etapach pracy. W rozdziale „Badania własne: Polscy projektanci mody w mediach społecznościowych” Autorka, dla poszerzenia perspektywy poznawczej dotyczącej użytkowania mediów społecznościowych przez polskich projektantów mody, przeprowadza w grupie 105 osób internetowe badania ankietowe. Wynika z nich, że Instagram należy do najbardziej popularnego w tym gronie medium społecznościowego, które służy do pozyskiwania informacji i prezentacji własnej twórczości.

Rezultaty tych badań zostały przez Autorkę zastosowane w dalszej pracy, gdzie właśnie Instagram posłużył jako narzędzie dotarcia do grupy 17 500 respondentów, na których zostało wykonane ankietowanie poznawcze. Uzyskane odpowiedzi rozszerzyły poziom wiedzy na temat formy, motywów, stylu, kolorystyki, rodzaju tkanin, faktur, wzorów i głównego przeznaczenia projektowanej kolekcji. To bezpośrednie dzielenie się informacjami na wstępnym etapie działań umożliwiło określenie głównych celów i założeń artystycznych oraz uniknięcie ryzyka porażki wzorniczej projektowanego produktu adresowanego do konkretnej grupy odbiorców. Przyjęta przez Autorkę metodologia znajduje podstawy w cytowanej przez nią (zawartej w książce „Zmiana przez design: jak design thinking zmienia organizacje i pobudza innowacyjność”) teorii Tima Browna, która zakłada przekazanie narzędzi projektantów w ręce odbiorców, osób zazwyczaj niemających nic wspólnego z projektowaniem. Jej Autor podkreśla, że zadaniem dizajnerów jest „pomaganie ludziom w wyrażaniu ukrytych potrzeb, o których sami mogą nawet nie wiedzieć”.

Warto nadmienić, że tradycyjne metody badawcze, takie jak grupy fokusowe, dobrze sprawdzają się we wskazywaniu ogólnych tendencji na rynku, ale nigdy nie będą podłożem powstawania innowacji, czyli – jak to określił Brown – „przełomowych odkryć”. Te są możliwe dzięki idei artystycznej i awangardowemu myśleniu na temat formy plastycznej i budowaniu ekspresji dzieła przestrzennego, a to niewątpliwie udało się uzyskać Autorce w prezentowanej kolekcji ubiorów. Droga projektowa, jaką obrała, jest poprawnie i klarownie przeprowadzonym, uwzględniającym możliwości współczesnych mediów procesem, w którym analiza wyników badań ankietowych współgra z twórczym działaniem projektowym. W pracy widoczna jest umiejętność wyznaczania celów, zadawania pytań, wyciągania wniosków i tworzenia spójnej ideowo koncepcji. Walory artystyczne kolekcji, moim zdaniem, są niezaprzeczalne i zasługują na docenienie. Zaproponowany w pracy doktorskiej wieloetapowy proces powstawania ubiorów wzmocnił warsztat projektowy, którego finałem jest jednorodne, spójnie estetycznie dzieło, zgodne z dotychczas obranym stylem i linią poszukiwań twórczych Autorki. Kolekcja prezentuje dużą wartość poznawczą jako dzieło projektowo-artystyczne powstałe z udziałem mediów społecznościowych. Jest oryginalnym spojrzeniem na potrzeby współczesnych odbiorczyń w

wieku od 18 do 44 lat, mieszkających w dużych polskich miastach. Składa się z 24 całościowych sylwetek damskich złożonych z dziewięciu różnych asortymentów odzieży. Analizując przedstawioną do recenzji całość artystycznego dzieła, można stwierdzić, że mamy do czynienia z bardzo wyrazistą ekspresyjną kolekcją, zbudowaną z kontrastujących pod względem struktury i formy elementów. Współpraca artysty i respondentów, sugerujących swoje preferencje i kierunki estetyczne, pozwoliła Autorce upewnić się w słuszności podejmowanych decyzji i trafności wykorzystania proponowanych materii twórczych w powoływaniu nowych obiektów o charakterze użytkowym.

Zawarte w kolekcji modele cechują się różnorodnością struktur, m.in. ręcznie wykonanymi dzianinami w technice na przedramionach, mniej lub bardziej regularnymi falbaniastymi płaszczymi przybierającymi interesujące kształty, w których przewija się inspiracja zaczerpnięta ze świata podmorskich głębin. Wyraźnie przeskalowane elementy ubiorów zewnętrznych, takich jak płaszcze, kurtki, swetry, Autorka ciekawie zestawia z dopasowanymi do sylwetki innymi zaprojektowanymi przez siebie asortymentami odzieży. Obszerność form zewnętrznych w kontekście ubiorów pełniących rolę „drugiej skóry”, czyli kombinezonów, legginsów, rękawiczek, kozaków, intryguje, i – co istotne – zachęca do dowolnego ich zestawiania we własnych stylizacjach. W swym rozmachu i oversizowym stylu, ubiory zawierają pewien pierwiastek seksualności, co jest jednym z założeń zrealizowanej koncepcji.

Piękna kolorystyka i autorskie wzory umieszczane w formie nadruków cyfrowych na miękko układających się tkaninach, robią duże wrażenie i wpływają na wartość estetyczną prezentowanej pracy. Ultramaryna, fuksja, kobalt, odcienie granatu i morskiej zieleni, oraz zawarte w kolekcji graficzne wzory i struktury, tworzą urzekającą całość, co można odczuć, zapoznając się z dokumentacją fotograficzną dzieła zawartą na stronach od 220 do 359 recenzowanej pracy.

Pewną moją wątpliwość budzi jedynie kwestia ekologii w kontekście proponowanych w kolekcji struktur i obszernych form wykonanych z surowców nieulegających biodegradacji. Choć, jak twierdzi Autorka, w ramach prowadzonych badań aż 61% respondentów zadeklarowało, że stara się kupować ubiory odpowiedzialnie, myśląc przy tym o ekologii i etyce *fair trade*, która ma na względzie dobrostan środowiska naturalnego, to mam świadomość, że deklaracje takie nie zawsze znajdują odniesienie w rzeczywistości. Moda jak wiemy jest tworzona z myślą o odbiorcy, toteż właśnie odbiorca, poprzez swoją wiedzę i światopogląd ostatecznie weryfikuje i ocenia atrakcyjność konkretnej propozycji. Całość prezentowanego dzieła ma swój oryginalny charakter, składa się z form, które dalekie są od banalnej adaptacji zaobserwowanych tendencji społecznych, lecz przetransponowaną przez pryzmat wyobraźni plastycznej i doświadczenia kolekcją mody awangardowej. Praca urzeka autorską interpretacją i twórczym opracowaniem narzędzi partycypacyjnych w projektowaniu ubioru dla wybranej grupy odbiorców. Diagnozowania poznawcze podjęte przez Autorkę, a dotyczące powyższych przestrzeni sztuk projektowych, pozostają w związku z kulturowymi aspektami mody, zawierają cenne zasoby

wiedzy przydatnej dla potrzeb dalszego interdyscyplinarnego ich upracticzniana, i – co istotne – mogą być instruktywne dla studentów projektowania mody i kształcenia artystycznego ukierunkowanego na potrzeby odbiorców.

Konkluzja

Biorąc pod uwagę wszystkie powyższe kwestie, stwierdzam, że przedstawiona do recenzji przez p. Klaudię Markiewicz praca doktorska posiada dużą wartość merytoryczną i poznawczą. Autorka, operując zagadnieniami z nurtu estetyki, filozofii oraz wiedzą na temat współczesnego rynku mody i możliwości komunikacji z odbiorcą z udziałem mediów społecznościowych, trafnie wytyczyła ścieżki działań projektowych i poprawnie opracowała proces twórczy. Umiejętne wykorzystanie współczesnych mediów internetowych oraz interdyscyplinarnej płaszczyzny sztuki, jaką jest moda, wzbogaciło proces projektowy. Zastosowane i precyzyjnie opisane przez Doktorantkę rodzaje metod badawczych i działań twórczych przyczyniły się do opracowania autorskiego procesu tworzenia oryginalnej formy wizualnej w postaci artystycznej kolekcji ubiorów damskich. Powstała kolekcja jest efektem analiz zachodzących zmian w relacjach projektant – użytkownik mediów społecznościowych – odbiorca. Opracowana metoda pracy świadczy o wysokim poziomie warsztatu projektowego, a wyraz artystyczny zrealizowanej kolekcji o niekwestionowanym talencie Autorki. Pozostając pełna uznania dla wykonanego przez Autorkę dzieła, stwierdzam z całym przekonaniem, że rozprawa doktorska spełnia wymogi ustawowe określone w Rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 19 stycznia 2018 r. w sprawie szczegółowego trybu i warunków przeprowadzania czynności w przewodzie doktorskim, w postępowaniu habilitacyjnym oraz w postępowaniu o nadanie tytułu profesora (Dz.U. z 2018 poz. 261) z późniejszymi zmianami.

Biorąc powyższe pod uwagę, wnoszę do Wysokiej Rady ds. stopni Akademii Sztuk Pięknych im. Władysława Strzemińskiego w Łodzi wniosek o przyznanie pani mgr Klaudii Markiewicz stopnia doktora w dziedzinie sztuki w dyscyplinie sztuki plastyczne i konserwacja dzieł sztuki w procedowanym postępowaniu.

Monika Kostrzewa